

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Věrou Jachurovou jako samosoudkyní ve věci žalobce: J. J., nar. , bytem , zast. JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem, AK se sídlem Praha 4, Voráčovská 14, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 390/42, o 99.427.448,25 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 754.548,00 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10,5 % od 10.6. 2008 do 30.6. 2008, s úrokem z prodlení ve výši 10,75 % od 1.7. 2008 do 31.12. 2008, s úrokem z prodlení ve výši 9,25 % od 1.1. 2009 do 30.6. 2009, s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % od 1.7. 2009 do 31.12. 2009 a dále od 1.1. 2010 s úrokem z prodlení ve výši 7 % ročně zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalované, o repo sazbu stanovenou ČNB pro první den příslušného kalendářního pololetí do zaplacení, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 98.672.900,25 Kč s příslušenstvím a dále se zamítá žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 10,5 % od 10.1. 2008 do 9.6. 2008 z částky 754.548,00 Kč.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se na žalované domáhá zaplacení shora uvedené částky, neboť žalobce se takto domáhá náhrady ušlé mzdy ve výši 672.081,00 Kč, dále náhrady škody ve výši 50.263.059,00 Kč, dále náhrady právního zastoupení obhájcem ve výši 102.548,25 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 48.389.760,00 Kč. Žalobce tyto nároky uplatnil u žalované a to dne 9. ledna 2008. Uvedené nároky byly uplatněny v souvislosti s nesprávným úředním rozhodnutím a nesprávným úředním postupem ke kterému došlo v trestním řízení. Proti žalobci bylo na základě usnesení ze dne 6.3. 2006 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm.a) trestního zákona, rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14.3. 2006 byl žalobce vzat do vazby s tím že vazba trvala od 11.3. 2006 do 5.5. 2006 včetně. Trestní stíhání proti žalobci bylo zastaveno usnesením Obvodního státního zástupce pro Prahu 1 ze dne 9.7. 2007. Trestní řízení bylo pravomocně skončeno dne 17.7. 2007. Žalobce se domáhá náhrady ušlé mzdy za období od 11.3. 2006 do 5.5. 2006 z titulu zaměstnaneckého poměru u obchodní společnosti [REDAKCE] a to dle výpočtu mzdové účtárny, když tato dospěla k částce 672.081,00 Kč, výpočet ušlé mzdy se odvíjí od průměrného výdělku žalobce za 4. čtvrtletí roku 2005, jedná se o období kdy žalobce byl nedůvodně vzat do vazby. Žalobce tedy nárokuje náhradu ušlé mzdy za uvedené období, neboť za dobu vazby mu jeho mzda nebyla vyplácena. Žalobce se dále domáhá náhrady škody ve výši 50.263.059,00 Kč, neboť žalobce byl v rozhodné době vlastníkem akcií obchodní společnosti [REDAKCE] vedených na jeho jméno a to v počtu 1.634 ks, tedy ve výši 34,10 procentuálního podílu. V důsledku trestního stíhání, které bylo široce medializováno, došlo jednak k přerušení jednání mezi předpokládaným odbytovým partnerem s tím, že byla dohodnuta spolupráce se zahraniční firmou, na základě této dohody měl být realizován příslibený úvěr ČSOB a.s., který byl určen k výstavbě závodu na výrobu bioetanolu. V důsledku nedůvodného trestního stíhání nedošlo k poskytnutí úvěru ze strany ČSOB a.s. ve shora uvedené výši a z toho důvodu došlo ke zpoždění výstavby závodu na výrobu bioetanolu nejméně o 16 měsíců. Dle vypracované studie proveditelnosti londýnskou firmou Mott MacDonald byl vypracován Business plán, který vyčíslil předpokládaný zisk z výroby bioetanolu v roce 2008 a v roce 2009 s tím, že jde nejméně o částku 101.723.000,00 Kč hrubého zisku, pokud by výroba byla zahájena v předpokládaném termínu k 1.11. 2007. Před vzetím žalobce do vazby byla potřebná správní rozhodnutí k výstavbě nového závodu na výrobu bioetanolu již vydána tak, aby od 1.5. 2006 mohla být započata výstavba závodu na výrobu bioetanolu. V důsledku zahájení trestního stíhání jeho vzetí do vazby se celý záměr a původní termín výstavby nemohl realizovat, neboť smluvní partneři, s ohledem na trestní řízení neuzavřeli předjednané kontrakty. Rovněž financující banka neotevřela příslibené financování. Dále žalobce zdůrazňuje, že všechny přípravné práce, včetně personálních nákladů, si v rozhodném období vyžádaly částku nejméně 24.000.000,00 Kč. Ušlý zisk žalobce tak činil vzhledem k jeho 34,10 % podílu částku 34.687.543,00 Kč. V důsledku trestního stíhání pak došlo k tomu, že nebyly na rok 2007 uzavřeny obvyklé kontrakty na nákup surovin a odbyt výrobků, na podkladě toho došlo v prvních devíti měsících roku 2007 k poklesu výroby a zisku o 20.949.000,00 Kč, přičemž na akciový podíl žalobce vychází částka 7.143.609,00 Kč. Současně byla žalobci způsobena škoda jakožto akcionáři obchodní společnosti a to v poměrné výši z částky 24.727.000,00 Kč, když tato představuje náklady které musela společnost vynaložit a tím došlo ke snížení jejího majetku, v tomto důsledku žalobci byla způsobena škoda. Předmětná částka zahrnuje položky související s připravovanou výstavbou závodu na výrobu bioetanolu, jako jsou mzdy, energie a služby. Tyto náklady vznikly v souvislosti s tím, že nebylo možné ve výstavbě dále pokračovat, avšak osoby a služby, jež se podílely na přípravných akcích před zahájením trestního stíhání, musely být hrazeny i v době trestního stíhání, ačkoli výstavba jako taková byla pozastavena. Žalobce uplatňuje tedy částku 8.431.907,00 Kč.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a argumentovala, že pokud jde o požadavek na náhradu ušlé mzdy ve výši 672.081,00 Kč, jedná se o období kdy byl zákon č. 82/1998 Sb. před přijetím novely a předpokladem pro úspěšné uplatnění a přiznání nároku bylo, že poškozenému škoda ve formě ušlého zisku skutečně vznikla. V té době zákonná úprava dávala přednost náhradě stanovené paušální částkou ve výši 5.000,00 Kč za každý měsíc, ale jen za předpokladu že poškozenému ušel zisk v příčinné souvislosti s výkonem vazby. Žalobce sice tvrdí, že ušlý zisk vznikl v příčinné souvislosti s výkonem vazby, ale v daném případě není najisto postavené, že tomu tak je. Náhrada ušlého zisku se poskytuje jen v prokázané výši, což žalobce řádně nedoložil. Žalobce totiž nepředložil důkaz, který by svědčil o tom, že došlo ke zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. Pokud jde o další tvrzený nárok na náhradu škody ve výši 50.263.059,00 Kč, má žalovaná zato, že v tomto případě nebyly naplněny základní předpoklady pro vznik škody a není dána příčinná souvislost. Žalobce postrádá aktivní legitimaci pro tento druh nároku, neboť škoda kterou žalobce i po doplnění své žaloby tvrdí, vznikla v majetkové sféře společnosti. Na tom nic nemění ani vlastnictví akcií této společnosti. Z výpisu z obchodního rejstříku, mimo jiné, vyplývá že žalobce nebyl členem představenstva v období od června 2006 do června 2007. Nárok žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu je třeba posoudit s ohledem na to, že nezákonné rozhodnutí bylo vydáno před účinností zákona č. 160/2006 Sb., kterým bylo právo na přiměřené zadostiučinění vtčeno do zákona č. 82/1998 Sb. Ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené rozhodnutím o vazbě pak takový nárok nemá oporu v současné právní úpravě, přičemž zpětná účinnost zákona není dána. Pokud jde o nárok na náhradu nákladů obhajoby, žalovaná učinila nesporným uskutečnění pouze některých úkonů právní služby, ostatní, zejména pokud jde o porady ale i další úkony, žalovaná v předmětném trestním spise nedohledala, popř. je nelze kvalifikovat jako úkony dle advokátního tarifu.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázáno, že usnesením ze dne 6.3. 2006 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm.a) trestního zákona, trestní řízení bylo na základě rozhodnutí státního zástupce o zastavení trestního stíhání pravomocně skončeno dne 17.7. 2007, v průběhu trestního stíhání byl žalobce ve vazbě a to na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14.3. 2006, vazba trvala od 11.3. 2006 do 5.5. 2006 včetně, žalobce byl pro účely trestního řízení zastoupen obhájcem, který v rámci trestního řízení poskytl právní pomoc v rozsahu 44 úkonů právní pomoci po 1.500,00 Kč, žalobce byl ke dni který předcházela datu 11.3. 2006, tedy datu kdy byl žalobce vzat do vazby, zaměstnancem společnosti [REDAKCE] průměrný hrubý příjem žalobce za kalendářní čtvrtletí, které předcházelo období v němž byl žalobce vzat do vazby, tedy za období od 1.10. 2005 do 31.12. 2005 činil u žalobce 907.309,00 Kč, žalobce uhradil svému obhájci náklady obhajoby v celkové výši 102.548,25 Kč, dne 9.1. 2008 podal žalobce u žalované žádost o náhradu škody a poskytnutí zadostiučinění v celkové výši 99.427.448,25 Kč, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil ze spisu Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Policejního prezidia [REDAKCE] uplatnění nároku na odškodnění ze dne 5. března 2008, sdělení Vězeňské služby ČR ze dne 28.1. 2008, osvědčení o registraci plátce DPH ze dne 2.9. 1998, potvrzení vystavené společností [REDAKCE] ze dne 20.12. 2007, výpisu z účtu Komerční banky ze dne 7.4. 2006, příjmového pokladního dokladu ze dne 13.3. 2006, manažerské smlouvy č. 1/2004 ze dne 31.12. 2003, dodatku č. 1 k manažerské smlouvě č. 1/2004 ze dne 30.9. 2004, dodatku č. 2 k manažerské smlouvě č.

1/2004 ze dne 30.11. 2005, potvrzení vystaveného společností [REDAKCE]
ze dne 16.12. 2009 a potvrzení společností [REDAKCE] ze dne 16.2. 2010.

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Žalobci bylo sděleno na základě usnesení ze dne 6.3. 2006 obvinění pro podezření ze spáchání trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm.a) trestního zákona, na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14.3. 2006 byl žalobce dne 11.3. 2006 vzat do vazby, vazba trvala do 5.5. 2006, trestní řízení bylo na základě usnesení Obvodního státního zástupce pro Prahu 1 zastaveno a pravomocně skončeno dne 17.7. 2007, žalobce byl pro účely trestního řízení zastoupen obhájcem, který v rámci poskytnuté právní pomoci vykonal 44 úkonů právní služby po 1.500,00 Kč, žalobce byl ke dni, který předcházel dnu kdy byl žalobce vzat do vazby zaměstnancem společnosti [REDAKCE] ve 4. kalendářním čtvrtletní roku 2005 činil průměrný hrubý měsíční výdělek žalobce částku 907.309,00 Kč přičemž průměrný hodinový výdělek činil částku 2.240,27 Kč, obhájce žalobce vyúčtoval žalovanému v souvislosti s obhajobou v trestní věci náklady obhajoby v celkové výši 102.548,25 Kč, které žalobce obhájci uhradil. Dne 9.1. 2008 podal žalobce u žalované žádost o náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 99.427.448,25 Kč, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn, nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a rozhodnutím o vazbě, trestu nebo ochranném opatření se uplatňuje u orgánu uvedeného v § 6.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. přizná-li ústřední orgán náhradu škody, je třeba nahradit škodu do 6ti měsíců od uplatnění nároku. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 30 zákona č. 82/1998 Sb. náhrada ušlého zisku se poskytuje ve výši 5.000,00 Kč za každý měsíc výkonu vazby, trestu odnětí svobody, ochranné výchovy nebo ochranného léčení, pokud poškozený nepožádá, aby mu byla stanovena náhrada ušlého zisku podle zvláštních předpisů.

Podle § 28 zákona č. 82/1998 Sb. způsob výpočtu průměrného výdělku pro určení ušlého zisku pro účely tohoto zákona stanoví vláda nařízením.

Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 116/1998 Sb. průměrným výdělkem se rozumí průměrný výdělek zjišťovaný podle zvláštního zákona pro pracovně právní účely.

Podle § 36 zákona č. 82/1998 Sb. ve znění účinném před 27. 4. 2006 odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem. Odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy.

Podle § 354 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení průměrný výdělek se zjistí k prvnímu dni kalendářního měsíce následujícího po rozhodném období.

Podle § 356 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. průměrný výdělek se zjistí jako průměrný hodinový výdělek. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení má-li být uplatněn průměrný hrubý měsíční výdělek, přepočítá se průměrný hodinový výdělek na 1 měsíc podle průměrného počtu pracovních hodin připadajících na 1 měsíc v průměrném roce; průměrný rok pro tento účel má 365,25 dnů. Průměrný hodinový výdělek zaměstnance se vynásobí týdenní pracovní dobou zaměstnance a koeficientem 4,348, který vyjadřuje průměrný počet týdnů připadajících na 1 měsíc v průměrném roce.

Podle § 517 odst. 1 občanského zákoníku dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

Podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 7 procentních bodů. V každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci a s poukazem na citovaná zákonná ustanovení soud dospěl k závěru, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci jednak náhradu ušlé mzdy ve výši 672.081,00 Kč, jednak náhradu škody ve výši 82.467,00 Kč představující náklady právního zastoupení, které žalobce uhradil svému obhájci v souvislosti s trestním řízením. V řízení bylo prokázáno a mezi účastníky nebylo sporné, že proti žalobci bylo na základě usnesení ze dne 6.3. 2006 zahájeno trestní stíhání, kdy žalobce byl obviněn ze spáchání trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm.a) trestního zákona a dále že toto trestní stíhání bylo pravomocně skončeno dne 17.7. 2007. Rovněž nebylo sporné a bylo prokázáno, že žalobce byl na základě rozhodnutí soudu vzat do vazby, když vazba trvala od 11.3. 2006 do 5.5. 2006. Pokud jde o tvrzený nárok na náhradu škody, která žalobci vznikla v souvislosti s tím, že svému obhájci uhradil náklady obhajoby ve výši 102.548,25 Kč, žalovaná základ nároku nezpochybnila, avšak zpochybnila uskutečnění některých úkonů právní pomoci, které byly obhájcem žalobce vyúčtovány. Žalovaná zejména zpochybnila, že

se uskutečnily úkony právní pomoci, které měly spočívat v poradách mezi žalobcem a jeho obhájcem. Na základě výzvy podle § 118a odst. 1 a odst. 3 žalobce prokázal, že se porady mezi ním a jeho obhájcem tak, jak byly obhájcem žalobce účtovány, uskutečnily, neboť žalobce jednak soudu předložil potvrzení Vězeňské služby ČR, z něhož vyplývá, že obhájce žalobce navštívil žalobce ve vazbě, a že se tedy porady s klientem uskutečnily, jednak bylo konání porad s klientem prokázáno i svědeckou výpovědí obhájce žalobce JUDr. Vladimíra Řičici. Obhájce žalobce vyúčtoval žalobci celkem 53 úkonů právní pomoci, avšak z předložených důkazů zejména ze spisu ČTS: [REDAKCE] nebylo zjištěno, že by se uskutečnilo 9 úkonů právní pomoci, které byly obhájcem žalobce účtovány, a to úkon právní pomoci, který spočíval v žádosti o nahlédnutí do spisu dne 16.3. 2006, dále podání ústavní stížnosti dne 26.5. 2006, žádosti o nahlédnutí spisu dne 30.5. 2006, doplnění ústavní stížnosti ze dne 12.6. 2006, žádosti o nahlédnutí do spisu a vrácení MT ze dne 19.6. 2006, účast při výslechu J [REDAKCE] N [REDAKCE] dne 3.8. 2006, studium spisu u JUDr. Zachystala dne 9.11. 2006 a žádost o přezkoumání podle § 157a trestního řádu ze dne 11.1. 2007. Pokud pak jde o úkon právní pomoci, který měl spočívat v podání stížnosti k Evropskému soudu ze dne 9.2. 2007, má soud zato, že se nejedná o úkon právní pomoci ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a nemůže být tedy předmětem nákladů obhajoby. Obhájce žalobce tedy prokazatelně učinil 44 úkonů právní pomoci po 1.500,00 Kč (§ 10 odst. 3 písm.c a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a proto činí celkové náklady obhajoby částku 82.467,00 Kč, tj. částku 66.000,00 Kč představující celkovou mimosmluvní odměnu, dále částku 3.300,00 Kč představující náhradu hotových výloh po 75,00 Kč a částku 13.167,00 Kč představující náhradu DPH. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o zahájení trestního stíhání bylo na základě rozhodnutí státního zástupce o zastavení trestního stíhání zrušeno, je na rozhodnutí, kterým bylo zahájeno trestní stíhání třeba pohlížet jako na nezákonné rozhodnutí, a proto má žalobce nárok na náhradu škody, která mu byla způsobena v příčinné souvislosti s tímto nezákonným rozhodnutím a která spočívá v nákladech obhajoby, které žalobce uhradil svému obhájci.

Soud dále dospěl k závěru, že důvodným je i nárok na náhradu ušlé mzdy ve výši 672.081,00 Kč, neboť žalobce prokázal jak předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za takto způsobenou škodu, tak i výši uplatněného nároku. V řízení bylo prokázáno a žalovaná nezpochybnila, že žalobce byl vzat do vazby, která trvala od 11.3. 2006 do 5.5. 2006. Žalobce má proto právo ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu škody, která mu rozhodnutím o vazbě byla způsobena. Ve smyslu § 30 zákona č. 82/1998 Sb. má žalobce nárok na náhradu ušlého zisku za každý měsíc výkonu vazby, přičemž pro výpočet průměrného výdělku, kterým se určuje ušlý zisk, je rozhodná právní úprava určená pro pracovně právní účely. Žalobce na základě výzvy soudu ve smyslu § 118a o.s.ř. prokázal, že ke dni, který předcházel jeho vzetí do vazby, byl zaměstnancem společnosti [REDAKCE] neboť žalobce soudu předložil potvrzení uvedené společnosti a dále pak i manažerskou smlouvu včetně jejích dodatků. Žalovaná zpochybnila výši ušlého zisku, když namítala, že průměrný výdělek nebyl vypočítán v souladu s platnou právní úpravou. V této souvislosti soud předně poukazuje na to, že žalovaná jednak výslovně nezpochybnila, že žalobce dosáhl v rozhodném období, tedy ve 4. čtvrtletí kalendářního roku 2005, průměrného hrubého výdělku ve výši 907.309,00 Kč, v tomto směru žalovaná pouze poukazovala na to, že výši měsíčního výdělku žalobce tvořila i pohyblivá složka, avšak současně žalovaná nezpochybnila a ani žádnými důkazy nevyvrátila potvrzení, které vystavila mzdová účetní společnosti [REDAKCE]. Žalovaná dále namítla, že výpočet ušlého zisku nebyl proveden v souladu s platnou právní úpravou, avšak zde je nutno poznamenat, že žalovaná nezpochybnila výchozí údaje, které byly pro výpočet ušlého výdělku použity. Žalovaná zejména nezpochybnila, že výpočet průměrného hodinového výdělku ve výši

2.240,27 Kč je nesprávný, a proto má soud zato, že uvedený hodinový výdělek pro účely určení výše ušlého výdělku byl stanoven v souladu s ustanovením § 356 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb. Výpočet ušlého výdělku pak sice neodpovídá způsobu výpočtu, který je stanoven zákoníkem práce (§ 356 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb.), avšak i v tomto ohledu je nutno dodat, že pokud by se vycházelo ze správnosti průměrného hodinového výdělku ve výši 2.240,27 Kč, jak je uvedeno výše, výpočet provedený dle zákoníku práce by vedl k závěru, že ušlý výdělek žalobce by činil za 1 měsíc částku 365.276,02 Kč (průměrný hodinový výdělek ve výši 2.240,27 Kč x týdenní pracovní doba, tj. 7,5 hodiny x 5 pracovních dní v týdnů, to celé x koeficient 4,348), tedy v uvedeném období (40 pracovních dní) by ušlý výdělek žalobce představoval vyšší částku, než která je předmětem žaloby (při průměrné hodinové sazbě 2.240,27 Kč činil průměrný denní výdělek žalobce při uvedené 7,5 hodinové pracovní době částku 16.802,025 Kč, podílem částky průměrného měsíčního výdělku ve výši 365.276,02 Kč a průměrného denního výdělku ve výši 16.802,025 Kč pak vychází číslo 21,7 představující průměrný počet pracovních dní v měsíci; jestliže tedy 21,7 dnům odpovídá částka 365.276,02 Kč, 40 pracovním dnům, které jsou předmětem uvedeného nároku, odpovídá částka 673.319,81 Kč jako ušlý výdělek za předmětné období). Pokud pak žalovaná namítala, že žalobce by měl prokázat, že předmětná částka, kterou uplatňuje jako nárok na ušlý výdělek, mu nebyla vyplacena, byla žalovaná s ohledem na její důkazní břemeno ve vztahu k takovému tvrzení vyzvána ve smyslu § 118a odst. 3 o.s.ř., aby prokázala, že tato částka, byť byl žalobce ve vazbě, byla jeho zaměstnavatelem proplacena. Žalovaná v tomto směru žádné důkazy nenabídla. Ze všech důvodů uvedených výše soud proto uzavírá, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci celkovou částku 754.548,00 Kč představující jednak náhradu škody ve výši 82.467,00 Kč způsobené žalobci tím, že svému obhájci uhradil vyúčtované náklady obhajoby za právní pomoc poskytnutou v trestním řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jednak náhradu škody ve výši 672.081,00 Kč představující ušlý zisk za období, kdy byl žalobce ve vazbě. Žalovaná je pak povinna uhradit žalobci i úrok z prodlení z uvedené částky a to počínaje dnem 10.6. 2008, kdy se s ohledem na ustanovení § 15 zákona č. 82/1998 Sb. žalovaná dostala do prodlení s úhradou předmětné částky.

Výrokem II. soud žalobu zamítl jednak co do částky 98.672.900,25 Kč spolu s příslušenstvím, jednak co do požadavku žalobce, aby žalovaná uhradila úrok z prodlení ve výši 10,5 % od 10.1. 2008 do 9.6. 2008 z částky 754.548,00 Kč. Žalobce se domáhal jednak náhrady škody ve výši 50.263.059,00 Kč, jednak se v souvislosti s nezákonným rozhodnutím domáhal nemajetkové újmy ve výši 48.389.760,00 Kč.

Soud, aniž by prováděl dokazování, dospěl k závěru, že ani jeden z tvrzených nároků na náhradu majetkové škody není důvodný. Škodu ve výši 50.263.059,00 Kč žalobce odůvodnil tím, že v důsledku trestního stíhání nebyl realizován projekt na výstavbu továrny na výrobu bioetanolu a společnosti [REDAKCE] tak ušel předpokládaný zisk ve výši 101.723.000,00 Kč, přičemž s ohledem na to, že žalobce je vlastníkem 1.634 ks akcií činí ušlý zisk žalobce 34,10 % z částky 101.723.000,00 Kč. Ušlý zisk, tak jak je skutkově žalobcem vymezen, však za předpokladu, že by byly splněny další zákonné podmínky vzniku odpovědnosti státu za způsobenou škodu, mohl vzniknout výlučně v majetkové sféře společnosti [REDAKCE] nikoli v majetkové sféře žalobce, neboť označený projekt na výstavbu závodu měla realizovat akciová společnost a případný zisk z provozu uvedené továrny by byl vytvářen společností a nikoli žalobcem. Nelze pak ani argumentovat souvislostí mezi vlastnictvím určitého počtu akcií na straně jedné a ziskem či ztrátou akciové společnosti na straně druhé, neboť žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by v důsledku namítaných skutečností došlo ke znehodnocení akcií či jeho obchodního podílu ve společnosti. Obdobně je třeba odmítnout i další tvrzený nárok na

náhradu škody ve výši 7.143.609,00 Kč (tvrzený pokles výroby a zisku), když i v tomto směru žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by se jeho majetek o uvedenou částku snížil, resp. že by se za jiných okolností, tj. nebýt trestního řízení, jeho majetek o tuto částku zvětšil. I v tomto případě totiž platí, že případný pokles výroby a tím i zmenšení zisku společnosti nemá bez dalšího souvislost s majetkovou sférou žalobce, který je ve vztahu k uvedenému podnikatelskému subjektu v postavení akcionáře. Soud znovu opakuje, že žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by tvrzená ztráta měla vliv na hodnotu akcií, které žalobce vlastní, popřípadě že by tato ztráta vedla ke snížení hodnoty obchodního podílu žalobce. Zcela nedůvodná je pak rovněž částka 8.431.907,00 Kč, která má v rozsahu žalobcovy akciového podílu představovat náklady vynaložené společností v souvislosti s nerealizovanou stavbou závodu na výrobu bioetanolu, neboť uvedená částka zcela evidentně nebyla vynaložena z majetku žalobce ale z majetku společnosti, a proto vůbec nedošlo ke zmenšení majetku na straně žalobce. Z důvodů popsaných výše soud proto zamítl návrhy na doplnění dokazování, neboť požadavek na náhradu škody je nedůvodný ve svém základu a provedení důkazů k takovým tvrzením by bylo zcela nadbytečné.

Žalobce se dále domáhal náhrady nemajetkové újmy ve výši 48.389.760,00 Kč a to v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, které bylo vydáno dne 6.3. 2006. Soud má zato, že s ohledem na právní úpravu, která podle § 36 zákona č. 82/1998 Sb. neumožňuje zpětnou účinnost zákona, pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, které bylo vydáno před účinností novely zákona 82/1998 Sb., nemá takto uplatněný nárok oporu v hmotném právu. Právní úprava, na základě které je možné uplatňovat nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, nabyla účinnosti dne 27.4. 2006, avšak předmětné rozhodnutí které bylo pro nezákonnost zrušeno bylo vydáno před tímto datem, tj. dne 6.3. 2006. Žalobce se tedy nemůže domáhat náhrady nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena nezákonným rozhodnutím ze dne 6.3. 2006. Na okraj soud uvádí, že byť žalobce zcela jednoznačně nespécifikoval, zda se domáhá nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím či též nesprávným úředním postupem, je zřejmé, že v řízení, které bylo zahájeno 6.3. 2006 a pravomocně skončeno 17.7. 2007 nebylo právo žalobce na projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě porušeno, a proto by i případný nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí, nebyl důvodný. Pokud žalobce namítal, že náhradu nemajetkové újmy požaduje též z důvodu, že v trestní věci došlo k nesprávnému úřednímu postupu při prověřování celé věci, je nutno konstatovat, že postup orgánů činných v trestním řízení vedl k vydání rozhodnutí – sdělení obvinění, které bylo pro nezákonnost zrušeno zastavením trestního stíhání. Postup orgánů činných v trestním řízení tedy vyústil ve vydání rozhodnutí, a proto může být předmětem náhrady eventuální újma (škoda) způsobená nezákonným rozhodnutím, a nikoli nesprávným postupem, který k vydání rozhodnutí vedl. Ve vztahu k nemajetkové újmě, která měla být způsobena nezákonným rozhodnutím, soud však ještě dodává, že sám žalobce namítal, že újmu v souvislosti s trestním řízením pociťoval hlavně proto, že celá trestní věc byla značně medializována, a proto se lze domnívat, že případná újma byla žalobci způsobena spíše medializací trestní věci, než samotným trestním řízením. Tento závěr však nic nemění na důvodech, pro které byl tvrzený nárok na náhradu nemajetkové újmy shledán nedůvodným. Soud zamítl návrhy na doplnění dokazování, kterými žalobce chtěl prokazovat vznik a rozsah nemajetkové újmy, neboť provedení těchto důkazů by nemohlo změnit nic na závěru, že pro uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy chybí opora v hmotném právu (pokud jde o náhradu nemajetkové újmy uplatněné v souvislosti s nezákonným rozhodnutím), resp. že chybí odpovědnostní titul – nesprávný úřední postup dle ust. § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.

Soud současně žalobu částečně zamítl co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení z částky 754.548,00 Kč, když ve smyslu ustanovení § 15 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na zaplacení příslušenství pohledávky, resp. prodlení žalované, může nastat až po uplynutí lhůty stanovené zákonem pro předběžné projednání nároku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť žalované, která měla ve věci převažující úspěch, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.
Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo soudní exekuci.

V Praze dne 31. března 2010

Mgr. Věra Jachurová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
H. Dobešová